

Интервю с Хамлет
Специално за „Хелсингор Таймс“

ЖУРНАЛИСТ:

– Благодаря Ви Ваше Височество, че се съгласихте на интервю за нашите читатели и то по толкова щекотлива тема. Както знаем – става въпрос за аферата Офелия.

ХАМЛЕТ:

– Имате пред вид, че става въпрос за дъщерята на нашия пръв сановник Полоний.

ЖУРНАЛИСТ:

– Да, именно.

ХАМЛЕТ:

– Разбирате, че това не може да бъде афера, нали?

ЖУРНАЛИСТ:

– Да, да, разбира се, Принце. Но все пак се твърди, че тя е получила от Вас любовни писма и дарове.

ХАМЛЕТ:

– Не, не бих използвал тези думи. Нека кажем, че Офелия е получила послание.

ЖУРНАЛИСТ:

– Разбира се, разбира се, Принце. Любовно послание?

ХАМЛЕТ:

– Това не мога да отрека.

ЖУРНАЛИСТ:

– И какво точно съдържаше то, за да сложим край веднъж завинаги на всякакви спекулации?

ХАМЛЕТ:

– О нищо непристойно – в него говорех за слънцето. И за неговия блясък.

ЖУРНАЛИСТ:

– За слънцето и блясъка?

ХАМЛЕТ:

– Да, сравнявах нейната хубост със слънцето, говорех също и за деня, в който за първи път се бяхме видели. За деня. Това е много важно.

ЖУРНАЛИСТ:

– Дали слънцето и жълтия цвят са били специално подбрани заради кралската им символика?

ХАМЛЕТ:

– По-скоро бяха подбрани, за да намекнат за един конкретен ден.

ЖУРНАЛИСТ:

– Конкретен ден?

ХАМЛЕТ:

– Слънце – Sun – като Sunday – неделя. Денят на слънцето. Dies Solis.

ЖУРНАЛИСТ:

– Но защо неделя?

ХАМЛЕТ:

– Защото е удобно време за среща. В писмото си, без да го заявявам открито, нито дори с намек, давах знак, че определям среща. В неделя.

ЖУРНАЛИСТ:

– Сензационно! Наистина сензационно! А ставаше ли ясно къде е срещата?

ХАМЛЕТ:

– Да, напълно, защото в символиката на жълтото, бях втъкал като метафора и жълтурче.

ЖУРНАЛИСТ:

– Жълтурче ли, Принце?

ХАМЛЕТ:

– Да жълтурче – с каквито е пълна поляната зад Хелсингор.

ЖУРНАЛИСТ:

– Злите езици твърдят, че това не е било само метафора, а наистина е имало жълтурче.

ХАМЛЕТ:

– Напълно вярно.

ЖУРНАЛИСТ:

– Сензационно! Имаме новина! Вие сте пратили на Офелия едно просто жълтурче?

ХАМЛЕТ:

– Най-простото нещо за един принц е да прати тежък дар. Далеч не така просто е да отидете на поляната и да откъснете жълтурче, когато сте принц в една страна с толкова будни репортери. И да останете незабелязан. Мислех, че Офелия е способна да оцени силата на любовта ми по-добре така.

ЖУРНАЛИСТ:

– Престолонаследникът на Дания изразява любовта си със жълтурче?

ХАМЛЕТ:

– Да. Няма как иначе. Защото, ако обичаната от мен жена не е способна да разпознае любовта ми в едно жълтурче, тя не би могла да го направи дори един ден да ѝ поднесе короната на Дания.

ЖУРНАЛИСТ:

– Изглежда доста трудно за един принц да намери подходящ израз на любовта си. Значи ли това, че властта пречи на любовта?

ХАМЛЕТ:

– О, не зная. Може би е редно да попитате за това тези, които имат власт. Аз все пак съм само принц.

ЖУРНАЛИСТ:

– Казват, че покрай жълтурчето е имало и много злато.

ХАМЛЕТ:

– Много – не. Един къс самородно злато. Само това и жълтурчето. Но все пак зависеше от дойката кое от двете ще даде на Офелия. Тя можеше да задържи за себе си който от двата предмета пожелае.

ЖУРНАЛИСТ:

– Но какъв е смисълът да давате възможност за избор на една нищо и никаква дойка?

ХАМЛЕТ:

– Но, моля ви, това не е нищо и никаква дойка. Тя е дойката на моята любима. А дори да беше както казвате, за мен изборът дори на една дойка е много, много интересен.

ЖУРНАЛИСТ:

– Кой от предметите все пак стигна до Офелия?

ХАМЛЕТ:

– Именно този, който очаквах.

ЖУРНАЛИСТ:

– Не можете ли да сте по-конкретен за нашите читатели?

ХАМЛЕТ:

– С удоволствие бих бил, ако това не засягаше личните работи на нашите почтени придворни жени.

ЖУРНАЛИСТ:

– Но все пак Вие сте пратил даровете.

ХАМЛЕТ:

– О, не, не, не. Това не е точната дума. Няма никакви дарове. На масата ми стояха три предмета – писмо, жълтурче и късче злато. Аз казах на дойката, че е добре поне два от тях да стигнат до Офелия – но решението все пак беше на дойката.

ЖУРНАЛИСТ:

– Защо Ви е било необходимо да поставяте бедната жена на такова изпитание?

ХАМЛЕТ:

– По много причини. Но една от тях е все пак, че Офелия получава нещо, получава го от мен, но не може да го върне на мен.

ЖУРНАЛИСТ:

– Защо?

ХАМЛЕТ:

– Защото дойката няма да ѝ позволи.

ЖУРНАЛИСТ:

– И все пак бяхте ли сигурен, че поне нещо ще стигне до Офелия?

ХАМЛЕТ:

– О, да. Поне писмото щеше да стигне със сигурност. Винаги съм вярвал в женската любознателност.

ЖУРНАЛИСТ:

– Имате пред вид женското любопитство?

ХАМЛЕТ:

– Това ли е думата сега?

ЖУРНАЛИСТ:

– И все пак не се ли страхувахте, че като използвате посредник за посланието си, това може даде повод за приказки?

ХАМЛЕТ:

– Ни най-малко. Това беше очаквано.

ЖУРНАЛИСТ:

– Извинете, Ваше Височество, но след като сте имал пред вид и това, защо все пак...?

ХАМЛЕТ:

– Колко е хубаво, че сте далеч от тези неща. Вижте – в един кралски двор най-хубавото е, когато самото кралско семейство измисля и дава поводите за приказки. Ако кралското семейство престане да може да измисля поводи за приказки, и те почнат да идват от друго място в двора, тогава става много страшно – както за кралското семейство, така и за цяла Дания.

ЖУРНАЛИСТ:

– Тъкмо така е, както Вие казвате. А какъв беше отговорът на Офелия на този толкова обмислен жест?

ХАМЛЕТ:

– Подобаващ. Тя ми изпрати една калинка.

ЖУРНАЛИСТ:

– Имате пред вид златна калинка?

ХАМЛЕТ:

– Не, не – съвсем истинска калинка с четири точки, от тези дето хвърчат.

ЖУРНАЛИСТ:

– И наричате това подобаващ отговор като за пред принц?

ХАМЛЕТ:

– Женската добродетел, ум, такт и въображение винаги са подобаващи.

ЖУРНАЛИСТ:

– Ваше Височество?!

ХАМЛЕТ:

– Да, ето помислете така: Офелия вероятно е под запрещение да пише каквито и да е писма. И тя е спазила заръката на баща си – което е добродетел в моите, а предполагам и във Вашите очи. Отговорът показва също остър ум. Единственият път, когато се бяхме виждали преди това с нея беше на горската поляна сред много придворни тъкмо зад замъка Хелсингор – където имаше много жълтурчета и калинки. Тя е разбрала, че я каня на среща именно там. И двамата помним калинките, защото уважаваният Хорацио тъкмо беше изрецитирал сонет, в който сравняваше точките на калинките с часовете на деня и отлитащото време. Така четирите точки на калинката означават часа от деня. С калинката тя всъщност ми каза „Да, неделя, там, в четири часа.“ Ето ви и въображение.

ЖУРНАЛИСТ:

– Но вие казахте ум, добродетели, въображение и **такт**?

ХАМЛЕТ:

– Точно така – такт е да можеш да мислиш и за другите, нали? Вие вероятно знаете, а! – всъщност точно Вие бяхте написали онова покъртително журналистическо разследване, нали? Кое то разкриваше, че една довереница може и да успее да влезне в почтен дом с писмо, но едва ли ще може да излезе оттам с каквото и да е послание, особено ако в дома има неомъжено момиче и строг баща. Много вярно наблюдение. Много вярно, наистина. Всеки обаче може да излезе откъдето и да е с една калинка. Офелия не е искала да затруднява любимата си довереница и това е похвално.

ЖУРНАЛИСТ:

– Принце, в народните поверия има една песничка „калинке-малинке, накъде ще се ожения?“. Дали благородната Офелия не е имала пред вид нещо повече с изпращането на калинката?

ХАМЛЕТ:

– Несъмнено Офелия е добър познавач на всякакви песни. Не зная обаче докъде се простират познанията ѝ за народните поверия. Във всеки случай обаче какво една жена таи в сърцето си – не винаги искаме и е добре да знаем. Ако това обаче е мисъл за любов и женитба, както намеквате – в това и сам Бог не може да види порок.

ЖУРНАЛИСТ:

– И все пак за коя неделя е ставало въпрос?

ХАМЛЕТ:

– О, това няма значение. Важното е, че е неделя – когато Бог е разпоредил всички да почиват... **включително** и вие от вестниците.

ЖУРНАЛИСТ:

– Принц, Хамлет, благодаря Ви много за това интервю.

ХАМЛЕТ:

– Несъмнено Вие имате моите благодарности също.